

Arrest

nr. 103 908 van 30 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 5 november 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 september 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 7 september 2012.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WOUTERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 5 augustus 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende op 4 november 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 11 april 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Verzoekster diende op 17 juli 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 7 september 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.1 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekster werd hiervan op 8 oktober 2012 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 17.07.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

(...) beweerde nationaliteit: Servië

geboren te (...)

wettelijke vertegenwoordiger van:

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

In de aanvraag d.d. 17.07.2012 worden er medische elementen aangehaald voor S.(...), K.(...). Bijgevolg dient in de eerste plaats S.(...), K.(...) haar identiteit aan te tonen. Betrokkene legt een identiteitskaart van de Federale Republiek Joegoslavië voor, een federatie die momenteel niet meer bestaat. Betrokkene beweert echter over de Servische nationaliteit te beschikken. Aan de hand van het voorgelegde identiteitsdocument kan haar bewering niet gestaafd worden, er wordt in het voorgelegde identiteitsdocument immers niet verwezen naar de huidige nationaliteit van de betrokkene. Op deze wijze laat de aanvraag niet toe een medische appreciatie te stellen met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in haar land van herkomst of verblijf.

Uit §2 van Art 9ter volgt bovendien dat de gegevens vereist door §2, eerste lid “de constitutieve elementen van identiteit” moeten zijn. Krachtens wil van de wetgever berust deze bewijslast bij de aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd. 26 november 2009 en Toelichting bij Art 9ter) en die dus sluitend moet zijn.

Betreffende het bewijzen van haar identiteit, verwijst betrokkene ook naar haar asielprocedure. Echter, uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier van DVZ blijkt dat de procedure voor het CGVS afgesloten werd op 11.04.2012. Bijgevolg geniet betrokkene niet van de in artikel 9ter, §2, 3e lid voorziene vrijstelling. Bovendien dienen alle documentaire ontvankelijkheids-voorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011).

Aangezien betrokkene in gebreke blijft haar identiteit/nationaliteit aan te tonen en evenmin kan genieten van de in artikel 9ter, §2, 3e lid voorziene vrijstelling, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.”

1.5. Eveneens op 7 september 2012 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van attaché J.(...) V.(...) d.(...) B.(...), gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de persoon die verklaart te heten :

(...) en geboren te zijn te Pristina op (...), en van nationaliteit Servië te zijn + minderjarige kinderen (...)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Op 11 april 2012 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingen-status en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoekster de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoekster stelt hierin onder andere het volgende:

"(...)

Dat de aanvraag van verzoeker overeenkomstig artikel 9 ter wel degelijk ontvankelijk is. De identiteit van verzoeker blijkt voldoende duidelijk uit haar asielaanvraag en de identiteit werd overigens nooit betwist of in vraag gesteld door het CGVS. Tevens heeft verzoekster haar identiteitskaart van de Federale Republiek Joegoslavië bijgebracht.

Uit deze stukken blijkt de identiteit voldoende zodat tegenpartij ten onrechte de aanvraag onontvankelijk heeft verklaard. Uit de bij gebrachte documenten op het ogenblik van de aanvraag blijkt dat de identiteit van verzoekster voldoende vaststaat zodat er hierover geen betwisting kan bestaan.

Dat verzoekster onder stuk drie een kopie bij brengt van haar paspoort waaruit blijkt dat haar identiteit wel degelijk correct is.

Dat de verwerende partij dan ook ten onrechte zonder verder onderzoek gesteld heeft dat de aanvraag van verzoekster onontvankelijk is aangezien het bij gebrachte document onvoldoende zou.

Verzoekster is ernstig ziek doch tegenpartij doet niet eens de moeite om de aanvraag van verzoekster te onderzoeken.

Aangezien de medische toestand van verzoeker dan ook een rechtvaardiginggrond is waardoor het voor verzoekster toegelaten was een dergelijke aanvraag in te dienen zonder een kopie van zijn paspoort.

De identiteit van verzoekster werd nooit in vraag gesteld den voldoende bewezen in het kader van zijn asielaanvraag.

Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing.

Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Verwerende partij is derhalve tekortgeschoten aan haar motiveringsplicht.

Deze buiten gewone omstandigheden werden niet vermeld in de beslissing die louter stelt dat er geen vereist document aanwezig was, zonder te kijken naar de concrete situatie waarin verzoekster verkeerde.

Tegenpartij hanteert een standaardformulering zonder het dossier van verzoekster in concreto te hebben onderzocht. Dit maakt een schending uit van de motiveringsplicht.

Dat ten gevolge van dergelijke flagrante schendingen van hoger vermelde middelen de bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

2.2. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. De Raad merkt in de eerste plaats op dat verzoekster niet aantoont dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 17 juli 2012 vergezeld ging van het Servisch paspoort dat op 28 september 2011 aan haar werd uitgereikt en dat zij thans als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 3). Bijgevolg kan onmogelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris worden verwacht dat hij bij de beoordeling van de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde met dit document rekening zou hebben gehouden. De Raad kan thans op dit document geen acht slaan, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2 982 (c)).

2.4. De bestreden beslissing vindt zijn juridische grondslag in artikel 9ter, §3, 2° van de vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt het volgende:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

(...)”

Artikel 9ter, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.”

2.5. Uit artikel 9ter, § 1, van de vreemdelingenwet en artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 volgt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk moet verklaren wanneer deze niet vergezeld is van een identiteitsdocument of van de motivering die toelaat de aanvrager vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet. Uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat deze zogenaamde documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde wordt gesteld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag (RvS 30 juni 2011, nr. 214.351).

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich bij haar aanvraag niet kon beroepen op de vrijstelling van de verplichting om haar identiteit aan te tonen zoals voorzien in artikel 9ter, §2, derde lid van de vreemdelingenwet aangezien haar asielaanvraag werd afgesloten door de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 april 2012. In tegenstelling tot wat verzoekster in haar middel lijkt te beweren, vormt haar medische toestand geen rechtvaardig-

gingsgrond om een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in te dienen zonder dat deze vergezeld gaat van een bewijs van identiteit.

2.7. Als bewijs van haar identiteit voegde verzoekster aan haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 17 juli 2012 een oude identiteitskaart toe van de Federale Republiek Joegoslavië (Republiek Servië), die werd uitgereikt op 11 oktober 2010.

2.8. In de bestreden beslissing wordt over dit identiteitsdocument het volgende gesteld: *“Betrokkene legt een identiteitskaart van de Federale Republiek Joegoslavië voor, een federatie die momenteel niet meer bestaat. Betrokkene beweert echter over de Servische nationaliteit te beschikken. Aan de hand van het voorgelegde identiteitsdocument kan haar bewering niet gestaafd worden, er wordt in het voorgelegde identiteitsdocument immers niet verwezen naar de huidige nationaliteit van de betrokkene. Op deze wijze laat de aanvraag niet toe een medische appreciatie te stellen met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in haar land van herkomst of verblijf.”*

2.9. De kernvraag is of een (oude) identiteitskaart van de Federale Republiek Joegoslavië een bewijs van identiteit en nationaliteit kan vormen in de zin van artikel 9ter, §2 van de vreemdelingenwet. Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat een paspoort van een niet meer bestaande staat na een lang tijdsverloop mogelijkerwijze niet volstaat, met name wanneer er ernstige twijfel over de latere nationaliteit van de aanvrager kan bestaan (RvS 21 december 2010, nr. 209.878). Dit is zeker het geval wanneer er geen twijfel bestaat over de identiteit van de aanvrager en over zijn latere nationaliteit (cf. RvS 24 oktober 2012, nr. 221.166). Mutatis mutandis kan hetzelfde worden gesteld met betrekking tot de door verzoekster neergelegde identiteitskaart van de Federale Republiek Joegoslavië (Republiek Servië). In de eerste plaats merkt de Raad op dat de identiteitskaart de naam, de geboorteplaats en geboortedatum van verzoekster bevat en dat de ‘ondertitel’ van de identiteitskaart (Republiek Servië) minstens een indicatie bevat aangaande haar beweerd Servische staatsburgerschap, zodat lijkt te zijn voldaan aan de vereisten van artikel 9ter, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet.

2.10. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoekster bij haar asielaanvraag van 4 november 2011 verklaarde van Servische nationaliteit te zijn (bijlage 26) en dat zij in het kader van haar asielpprocedure een Servisch nationaliteitscertificaat neerlegde. In de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 april 2012 wordt de behoefte aan internationale bescherming van verzoekster onderzocht ten aanzien van Servië en wordt in fine uitdrukkelijk het volgende gesteld: *“De identiteit en nationaliteit van zowel u als uw zoon staan immers niet ter discussie”*. Verzoekster kan dus worden bijgetreden waar zij stelt dat haar identiteit nooit in vraag werd gesteld en voldoende bewezen werd geacht in het kader van haar asielaanvraag. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt trouwens enkel dat de gemachtigde van de staatssecretaris vaststelt dat de federatie van de Republiek Joegoslavië niet meer bestaat, maar er kan niet uit worden opgemaakt dat hij redenen heeft om te twifelen aan de beweringen van verzoekster over haar huidige nationaliteit. Bijgevolg ging de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk door louter op grond van de neergelegde identiteitskaart te stellen dat de aanvraag niet toelaat een medische beoordeling door te voeren in functie van het land van herkomst van verzoekster. De motieven van de bestreden beslissing laten niet toe te besluiten tot gereede twijfel over de actuele nationaliteit van verzoekster zodat op die grond niet in redelijkheid tot onontvankelijk van de aanvraag om machtiging tot verblijf kon worden besloten.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

Gelet op de onderlinge samenhang van de eerste en tweede bestreden beslissing, die blijkt uit het feit dat de verwerende partij de tweede bestreden beslissing slechts trof op 7 september 2012, de dag dat de eerste bestreden beslissing werd genomen en dat beide op dezelfde dag werden ter kennis gegeven, past het in het kader van een goede rechtsbedeling ook de tweede bestreden beslissing nietig te verklaren en uit het rechtsverkeer te verwijderen. Bijgevolg is het niet nodig in te gaan op de middelen die verzoekster aanvoert tegen de tweede bestreden beslissing aangezien deze niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 september 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 september 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, beide op 8 oktober 2012 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht, worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN